

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 19:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsuddannelser. (Brugerbetaling, gebyr m.v.).

Af arbejdsministeren Kirkegaard.
(Fremsat 27/12 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Bakholt (S):**

Dette lovforslag er en bemyndigelseslovgivning, der giver arbejdsministeren hjemmel til at indføre meget omfattende brugerbetalingsmodeller i vores arbejdsmarkedsuddannelsessystem.

Når man læser forslaget igennem, får man ikke det indtryk, at arbejdsministeren har forsøgt at foretage nogen konsekvensvurdering af det, hvis det skulle blive gennemført; det er i hvert fald ikke beskrevet i lovforslaget.

Hvad vil konsekvenserne så blive af forslaget, hvis det bliver gennemført? Lønmodtagerne reelle adgang til at bruge uddannelsestilbudene vil blive begrænset meget kraftigt. Ganske mange af dem, der benytter et AMU-kursus, vil blive holdt ude, fordi de ikke selv kan betale den kursusbetaling, der forlanges. Det vil de, fordi de ikke kan betale selv og de ikke kan få deres arbejdsgiver til det, og det er særdeles uheldigt.

Det vil sige, at det er en afprøvning af betalingsvnen, det drejer sig om, hvis dette forslag gennemføres, og ikke en reel afprøvning af, om en lønmodtager eller en virksomhed har et egentligt uddannelsesbehov, som ministeren har prøvet på at beskrive det i bemærkningerne.

Jeg synes også, det er værd at have for øje, at når vi taler om dette system, så er det parterne på arbejdsmarkedet, det er alle lønmodtagere, det er alle arbejdsgivere, der betaler omkost-

ningerne ved disse uddannelser gennem deres bidrag til AUD-fonden; både lønmodtagere og arbejdsgivere betaler. Nu kommer man altså og forlanger yderligere penge af de mennesker, der bruger arbejdsmarkedsuddannelserne.

Det er, som om arbejdsministeren går ud fra, at virksomhederne blot overtager betalingen for de ansatte, hvis man gennemfører denne ordning. Det tror jeg ikke er tilfældet. Jeg tror, at det kun er de større og mere uddannelsesbevidste virksomheder, der kan tænkes at ville betale i et vist omfang. Mange små virksomheder har ikke råd og vil sandsynligvis heller ikke være med til at betale.

Der er mange mennesker, der hvert år søger et AMU-kursus for at forbedre deres uddannelse og dermed også deres kvalifikationer for at beholde deres arbejde på arbejdsmarkedet. De må nu selv betale, og hvor mange har råd til det? Det er ikke ret mange.

Der er andre grupper, der vil blive særlig berørt af disse ting. Det er grupper, som i dag bruger AMU-systemet, fordi arbejdsgivernes omkostninger ved at give dem frihed til kursusdeltagelse er begrænset til eventuel løntabsgodtgørelse. Det er der ganske mange der gør. Disse menneskers uddannelsesbehov er lige så stort og tungvejende som andre grupper, men mange arbejdsgivere er altså ikke villige til at betale for de lønmodtagere, der ikke opfattes som kernearbejdskraften i virksomheden. Denne gruppe bliver også tabere hvis dette forslag gennemføres.

Desuden ligger der det i det, at disse ting bliver utrolig svære at administrere, således som ministeren har tænkt sig denne ordning kørt igennem. Ledige skal ikke betale, men det er jo en let sag i Danmark at fyre folk, og selvfølgelig vil virksomhederne, hvor der er meget korte opsigelsesfrister, og det er der mange steder, hurtigt kunne fyre folk og dermed melde dem som ledige til et kursus. Det er et skidt forslag, ministeren her er kommet med.

Jeg er sikker på, at forslaget om at indføre brugerbetaling på AMU-systemet afgørende vil svække interessen for en tiltrængt uddannelsesbevidsthed på mange virksomheder, og derfor har vi ikke brug for et forslag som dette. Vi har brug for en oprioritering af uddannelserne, og det er faktisk også det, stort set alle partier i Folketinget og arbejdsmarkedets parter har været enige om.